

SYYS-REEM A

VERBA RY

Sisällys 3/2017

- 2. Pääkirjoitus
- 3. Puheenjohtajan tervehdys
- 4. Risto Pyykkö: Verbalaisesta BBC:n toimittajaksi
- 7. Klovnikauhua modernilla kosketuksella
- 9. Eero vs. Janina, "An onixpected debate"
- 13. Kultistin ja Reeman kiltahuonekierros
- 15. Weeaboon animusuositukset
- 17. Reeman kuuma linja
- 17. Puuhasivu
- 19. Owerwatch-pakina
- 21. Sexcuraportti
- 24. Iloisia aikoja, Mielensäpaioittaja
- 26. Tekstaripalsta

Seuraa Verbaa myös somessa!

Facebook
Verba ry

Instagram
Verba_ry

Sähköpostilista
Verbapapa

Nettisivut
Verba.fi

Syys-Reema 3/2017 (c) Verba ry

Päätoimittajat: Veera Asukas, Janina Ikäheimo, Eero Roms

Taitto: Janina Ikäheimo

Kirjoittajat: Veera Asukas, Janina Ikäheimo, Jaana Raudaskoski, Eero Roms, Teemu

Körkkö, Teemu Kokkonen, Anu Vehkomäki, Anni Rönkä, Risto Pyykkö

Kansikuva: Janina Ikäheimo

Paino: Juvenes Print

Pääkirjoitus

Hellurei lukijat ja tervetulloo uudet opiskelijat!

Taas on uusi akateeminen vuosi käynnistynyt, ja sehän tarkoittaa Syys-Reeman ilmestymistä. Olen erityisen ylpeä tästä numerosta, sillä olemme onnistuneet mm. käynnistämään ainejärjestölehtien välistä vaihtotoimintaa, joka on ollut suunnitelmisamme jo viime vuodesta alkaen. Tällä kertaa vaihdamme juttuja Kultistin kanssa, joka on Kultun oma ainejärjestölehti. Veera ja Eero kävivät tutkimassa heidän kiltahuonettaan, ja he tutkivat meidän Verbaarioamme. Raportoimme kokemuksesta tässä numerossa. Olemme myös saaneet tähän numeroon mukaan Verban viime vuoden 45-vuotisvuosijuhlille osallistuneen Risto Pyykön haastattelun, mistä olemme todella iloisia. Kiitos siitä Ristolle!

Lanseeraamme myös uuden “Reeman kuuman linjan”, jossa Reeman pikkutonut vastaavat mm. polttaviin lukijakysymyksiin sekä tekstareihin, jos ne lähetetään osoitteeseen reemankuumalinja@gmail.com. Jotta Reemasta tulisi enemmän ainejärjestömme jäsenille mieleinen, toivomme kovasti että saamme runsaasti kysymyksiä, huolia, huomioita ja vaikkapa vain juttuehdotuksia, sillä Reemanhan tulisi olla ainejärjestönsä kuva, ja miten se onnistuisi paremmin kuin saamalla muitakin jäseniä osallistumaan lehden kokoamiseen!

Myös moni fuksi on ottanut meihin yhteyttä kirjoitusaikheet mielissään, joten olemme voineet laajentaa kirjoittajakuntaamme entisestään! Toivottavasti heidän

esimerkkinsä myötä myös muut verbalaiset innostuvat osallistumaan Reeman tekemiseen.

Raportoimme myös Verban tapahtumista, hallitustoiminnasta ja tarjoamme tuttuun malliin myös Puuhasivun ajanvietteeksi luentotauoille, tai miksei vaikka myös luennoille, sillä Reema löytyy tuttuun malliin myös sähköisenä versiona. Ja mikäli kaipaat enemmän hauskoja juttuja, löytyy myös niitä tästä numerosta: jo klassinen Eero vs. Veera väittely joka on jo pitkään naurattanut Reeman lukijoita on saanut yllätyskäänteen kun minä, Janina, väittelen Eeroa vastaan Pokemonin ihmeellisestä maailmasta.

Tämä Reema siis toivottavasti tarjoaa teille lukijoille vähän jotain erilaista ja uudenlaista sisältöä, mutta myös tuttuja klassikkojuttuja. Lukemisiin!

Syysterveisin,

Janina Käheimo

Reema-vastaava

Puheenjohtajan tervehdys

Hei ihanat verbalaiset!

Tätä Reeman puheenjohtajapalstaa kirjoittaessani Verban syksy on ehtinyt ottaa jo räjähtävän lähdön: olemme ehtineet järjestää jo yli kymmenen tapahtumaa ja lisää on luvassa tasaiseen tahtiin koko syksyn ajan. Minun syksyn kohokohtiani ovat olleet fuksiviikon tapahtumat, ensimmäistä kertaa järjestetty Academy Run ja Euroopan kielten päivän päätapahtuman läpivienti yhteistyössä muiden yhdistysten ja yliopiston kanssa.

Lähiviikkoina on tapahtumassa vaikka mitä jännää, kulttuuritapahtumien saralta mainittakoon esimerkkinä kyykkäkoulu ESN:n kanssa, teatterivierailu ja jo perinteeksi muodostunut verenluovutusreissu. Bilerintamalla syysexcursio kolkuttelee jo ihan nurkan takana ja muutaman viikon odotuksen päässä on lisää kivaa tarjolla, kun saamme juhlia musikaalisiteillä Sähköinsinöörikillan ja Motivan kanssa, viettää huimaa halloweenia yhdessä Communican ja Suman kanssa ja tietenkin syyslukukauden huipentumana pääsemme viettämään pikkujouluja uudistetulla Talolla.

Tässä vaiheessa vuotta on syytä nostaa esiin eräs tärkeä asia. Tässä hallituksen puuhastelussa ei olisi mitään järkeä ilman aktiivisia verbalaisia. Järjestämme näin paljon tapahtumia vain siitä syystä, että te ihanat jaksatte käydä niissä. Hallitusaktiivien yksi usein toistama kysymys kokouksissa on "tuleekohan sinne ketään?" Joka kerta se jännittää, mutta sitten sitsi- ja excuilmotittautumiset täytyvät

minuuteissa, Euroopan kielten päivän rasisuunnistus kuhisee verbalaisia, samoin kuin Geokatu kiltatilamielenilmauksessa.

Olen todella onnellinen siitä, että kun hallitus järjestää jotain, te ilmestytte paikalle iloisena pölinämerenä ja saatte meidät tuntemaan, että puuhillamme on jotain merkitystä. Kiitos siitä <3

Tsemppiä syksyn opintoihin kaikille ja nähdään Verbaariossa ja tapahtumissa!

Mukavaa syksyä toivottaen,

Jaana Raudaskoski
Puheenjohtaja

Risto Pyykkö:

Verbalaisesta BBC:n toimittajaksi

Risto Pyykkö, Veera Asukas

Vuoden 2017 maaliskuussa järjestetyillä Verban 45-vuotisjuhlilla pyysimme josko Risto Pyykkö, entinen verbalainen ja nykyinen BBC:n uutistoimittaja, voisi antaa Reemaan haastattelun. Saimme onneksemme positiivisen vastauksen, ja lähetimme hänelle muutaman kysymyksen hänen Verba- ja OYY ajoistaan ja nykyisestä ammatistaan sekä siitä, miten hän siihen päätyi -olipa meidän Reeman toimittajina myös kysyttävä, millainen lehti Reema hänen aikoinaan oli. Pyykkö on hyvä esimerkki siitä, miten kieltenopiskelu auttaa eteenpäin erilaisissa ammateissa ja miten esimerkiksi ainejärjestötoimintaan osallistuminen voi vaikuttaa urapolkuusi opintojen jälkeenkin.

Oliko englanti ensimmäinen vaihtoehtosi, kun hait korkeakouluun, vai oliko joku muukin ala mielessäsi?

Englanti oli ns. "fallback position". Ensisijaisesti hain opiskelemaan arkkitehtuuria, mutta sain hakukokeissa 0.2 pistettä liian vähän ja jäin juuri ja juuri sisäänpäässeiden ulkopuolelle.

Kun aloitit englannin opinnot, missä ammatissa halusit työskennellä valmistuttuasi?

Ammattikuva ei opintojen alkuvaiheessa ollut lainkaan selvä, etenkin kun englanninopintojen oli määrä kestää vain vuoden, minkä jälkeen tarkoitukseni oli hakea uudelleen silloiselle arkkitehtuurin osastolle, nykyiseen tiedekuntaan. Armeija tuli kuitenkin väliin ja suunnitelmat muuttuivat muutenkin, ja niinpä palasin opiskelemaan englantilaista filologiaa. Siinä määrin kuin ammatti oli mitenkään suunnitelmissa mukana, harkitsin tutkijan uraa. Tässä vaiheessa lienee syytä muistuttaa, että olen viimeisia vanhan tutkintojärjestelmän opiskelijoita – mitään koulutusohjelmia tai suuntautumisvaihtoehtoja meillä ei ollut, vaan oppiaineet valittiin vapaasti. Itse keskityin englantilaiseen kirjallisuuteen, estetiikkaan ja yleiseen kirjallisuustieteseen.

Miten päädyit nykyiseen ammattiisi?

Nykyiseen ammattiini – kansainväliseen

politiikkaan erikoistuneeksi toimittajaksi – päädyin pitkälle ylioppilaskuntatoimintani takia. Aktiivi-iäkani jälkeen olin mukana tekemässä OYY:n viikottaista radio-ohjelmaa, joka lähetettiin silloisen Radio Megan kautta. Muutaman kuukauden jälkeen kanavan päätoimittaja kysyi, josko olisin kiinnostunut kesätomittajan paikasta. Parissa vuodessa opettajan työhön lopen kyllästytneenä otin tarjouksen vastaan. Heinäkuussa paikka muutettiin vakinaiseksi ja irtisanoin itseni Toppilan lukiosta. Tässä vaiheessa ammat-tisuunnitelmani olivat alkaneet selkeytyä. BBC:llä oli tuolloin suomenkielinen toimitus. Päätin käyttää sitä ponnahduslautana BBC:n kansainvälisiin uutisiin – vaikka olinkin opinnoissani keskittynyt kirjallisuuteen ja estetiikkaan, olin aina ollut kiinnostunut kansainvälisestä politiikasta ja diplomatiasta ja seuranut sitä tarkasti. Hämmäntävällä tavalla suunnitelmani onnistui täysin: vuonna 1991 sain toimittajan paikan suomen-kielisessä toimituksessa ja 1995 siirryin englanninkieliselle puolelle, jossa olen toiminut Euroopan ajankohtaisohjelmien juontajana, Euroopan uutispäällikkönä ja World Briefing -ohjelman tuottajana.

Onko opinnoistasi ollut hyötyä työssäsi?

Opinnoista on ollut kahdenlaista hyötyä. Aluksikin kielitaito on ammatissani keskeisen tärkeä – ja tässä haluan korostaa etenkin pohjoismaisten kielten merkitystä. Englannin, ranskan ja saksan taitajia toki löytyy kielipuolesta Britanniaistakin, mutta harvinaisempien kielten hallinta asettaa sinut muita paremalle lähtöviivalle, jopa pienempien kielten kohdalla. Toisaalta vapaat, ei-ammattisuuntautuneet opinnot ovat antaneet valmiudet tiedon- ja kontaktienhankintaan joka on keskeistä työssäni. Myös ainejärjestö- ja ylioppilaskuntatoiminta ovat antaneet valmiuksia josta on ollut suurta hyötyä urallani.

Millainen Reema oli omana aikanasi? Käsittelikö se: kieliä ja kulttuuria, paikallisia tapahtumia tai politiikkaa, vai olivatko aiheet keveämpiä?

Reema oli 80-luvulla kepeä, huumoripainotteinen lehti. Aiheet vaihtelivat pierufonetii-kasta jatkokertomuksiin ja sarjakuviin. Kuvaava on ehkä aikoinani kirjoittama avain-romaani – tai paremminkin jatkokertomus -- tiedekuntaneuvoston kokouksista, jonka parodian professori Unto Paananen liitti neuvoston pöytäkirjoihinkin.

Mieleenpainuvien tapahtuma omana opiskeluaikanasi?

Mieleenpainuvia tapahtumia on monia OYY:n 25-vuotisjuhlasta omalla HPJ-kaudella-ni siihen kertaan kun vaihdoimme vanhassa Snellmaniassa Ilkka Marjomaan toimiston ja WC:n ovet, tai silloisen Leningradin-matkan perjantai-aamuun Lappeenrannassa, jossa päätimme kaikki hommata itsellemme matkabaskerin ja ostimme paikallisen hat-tuliikkeen niistä tyhjäksi.

Rakkain opiskeluaajan muistosi?

Rakkainta muistoa on ehkä vaikea valita, mutta yksi mieleenjäännyt tapahtuma on marraskuulta -84. Neuvottelut seuraavan vuoden hallituksesta olivat loppusuoralla, kiistaa käytiin enää puheenjohtajuudesta. Kulttuurijaoston kokouksen jälkeen kilpakumppanini tuli juttelemaan kanssani Rauhalan yläkerrassa ja kertoi hieman alistuneena keskustelleensa kokoomuslaisten kanssa – he olivat asettuneet tukemaan minua. Toivotin hänelle parempaa onnea seuraavalla kerralla (ja hänestä tulikin seuraajani ja OYY:ssä minua paljon pitkäaikaisempi ja ansioituneempi vaikuttaja) ja sytytin sikarin tyytyväisenä saavutetusta tavoitteesta.

Mihin suuntaan haluaisit, että kielten opiskelu kehittyy?

Kieltenopiskelun kehittymisestä on minun vaikea sanoa mitään yksityiskohtaista – en tunne tämän päivän tilannetta. Laajemmalla tasolla on tärkeä korostaa vanhaa akateemisen vapauden periaatetta ja ammattisuuntautuneisuuden vaaroja. Yliopistojen ei tule olla ammattikouluja, jotka valmistavat opiskelijoita yhteen tarkasti rajattuun ammattiin, vaan laajempia valmiuksia antavia oppilaitoksia joista ura voi avautua useisiin suuntiin. Hyviä esimerkkejä tästä löytyy BBC:sta – itse tein graduni hermeutiikasta ja reseptioestetiikasta, lähin työtoverini muinaisvenäläisten pyhimyskroniikkojen kilvoittelukäsityksestä. Molemmat olemme kuitenkin urallamme menestyneitä kansainvälisiä toimittajia.

Terveisiä tai neuvoja uusille (ja miksei vanhoillekin) opiskelijoille?

Ylläolevan jatkoksi – muistakaa, että opinnot ovat vain osa yliopistovuosiainne. Yhtä tärkeää on osallistuminen aine- ja harrastusjärjestöjen sekä ennen muuta ylioppilaskunnan toimintaan. Niistä saatte valmiuksia joita pelkkä opiskelu ei voi tarjota, ja jotka monessa tapauksessa ovat vähintään yhtä tärkeitä urallenne, ja kuten omassa tapauksessani, saattavat jopa avata teille uran jota opintojenne alkaessa ette edes osanneet ajatella.

Klovnikauhua modernilla koshetuksella

Teemu Körkkö

Kuinka sovittaa Stephen Kingin romaani kirjamuodosta elokuvaksi tai tv-sarjaksi? Kuulostaa helpolta ainakin teorian tasolla, sillä sitä on yritetty lukuisia kertoja viimeisen 40 vuoden aikana.

Uuden sovituksen ohjaaja Andy Muschietti on ennen Se-elokuvaa ohjannut itsenäisesti vain yhden kokopitkän elokuvan, joka on 2013 ilmestynyt kauhuelokuva *Mama*.

Pelkästään viimeisen kahden kuukauden aikana Stephen Kingin kirjoja ollaan sovitettu muun muassa tv-sarjaksi *“The Mist”* ja kahdeksi eri elokuvaksi: *“The Dark Tower”* ja Andres *“Andy” Muschiettin “It (suom. Se)”*.

Valitettavan usein nämä sovitukset eivät tosin saavuta alkuperäisen teoksen tasoa, ja uskaltaisin väittää, että vaikka Stanley Kubrickin kauhuklassikko *Hohto* onkin hyvä elokuva, se ei ole verrattavissa alkuperäiseen kirjaan. *“Se”* kertoo joukosta esiteinejä, jotka kohtaavat yliluonnollisen olennon, Pennywise-klovnin, joka yksitellen pyrkii kaappaamaan lapset tuomalla heidän pahimmat pelkonsa henkiin.

Lapset ovat keskipiste elokuvassa ja tarina koetaan heidän näkökulmastaan. Monessa kohtauksessa pelko nousee aikuisten ja lasten välisistä konflikteista. Onko oikea pelko tappajaklovnissa vai siinä, mitä tapahtuu suljettujen ovien takana omassa kodissasi? Kontrasti päällepäin rauhallisen ja idyllisen pikkukaupungin ja sen pimeän puolen välillä hoidetaan taidokkaasti.

Tapahtumien keskiössä olevassa *“luuserien klubissa”* on seitsemän jäsentä ja jokaisen uniikkiin pelkoon, jonka Pennywise tuo eloon, ei valitettavasti käytetä tarpeeksi aikaa. Tämän takia elokuvan hahmot eivät tule tutuksi, ja katsoja ei pysty samaistumaan lasten kokemuksiin tunteisiin.

“Se” ei sisällä monia niin sanottuja suvantovaiheita, jotka sallisivat katsojan palautua elokuvan pelottavimmista hetkistä. Kyseinen kerronnan tyyli voi olla positiivinen asia siinä mielessä, että elokuva tuntuu intensiivisemmältä, jos katsoja ei kykene rauhoittumaan sen aikana. Toisaalta kokoaikaiseen kauhuun voi kyllästyä, varsinkin jos sen tyyli ei vaihtele juurikaan, ja niin kutsutut *“jumpscaret”* ovat jatkuvasti samankaltaisia.

Lapsinäyttelijät ovat runsaasti keskusteltu aihe etenkin kauhuelokuvapiireissä, sillä valitettavan usein lapsinäyttelijöiden taidot eivät ulotu samalle tasolle kuin aikuisnäyttelijöiden. Tästä huolimatta lapsinäyttelijät tässä elokuvassa hoitavat työnsä hyvin ja ovat uskottavia rooleisiansa.

Näyttelijöistä pelottavimpana seisoo ruotsalaisperäinen näyttelijä Bill Skarsgård, joka näyttää Pennywise-klovnia. Tim Curry toimi näyttelijänä nimiroolissa vuoden 1990 minisarjaversiossa tarinasta. Siinä missä Tim Curryn versio Pennywisestä oli sadistinen ja hauskaa pitävä ihmisluonne, Bill Skarsgårdin versio Pennywisestä on hirviön ja ihmisen välillä

hairahteleva olento, joka ei suoranaisesti tiedä, kuinka ihmiset toimivat ja tämän takia ei tiedä, kuinka toimia heidän seurassaan.

Bill Skarsgårdin versio Pennywisestä on kammottava niin psykologisella kuin fyysiselläkin tasolla: roolihahmo muun muassa kuolaa ja muljauttelee silmiään hyytävästi tilanteesta ja tunteistaan riippuen.

Soundtrackin elokuvaan on säveltänyt Benjamin Wallfisch, joka entuudestaan on säveltänyt musiikkia muun muassa elokuvaan A Cure for Wellness (2016) ja Lights Out (2016). Wallfisch on myös tehnyt yhteistyötä säveltäjä Hans Zimmerin kanssa elokuvissa Hidden Figures (2016) ja Dunkirk (2017).

Yleisesti ottaen soundtrack vaihtelee hempeiden pianomelodioiden ja suoranaisen väkivaltaisen orkesterisäestyksen välillä. Wallfisch onnistuu kiitettävästi kuvaamaan soundtrackilla pikkukaupunki Derryn rauhallista ja arkista puolta, mutta myös sitä, mitä tapahtuu kaupungin varjossa. Valitettavasti 87 minuuttia kestävä soundtrack alkaa kuitenkin toistaa itseään jo ensimmäisen vartin jälkeen.

“Se” tarjoaa yhdessä paketissa “Stand By Me” -tyylisen kasvutarinan ja lisäksi kauhistuttavan näkemyksen pikkukaupungin pimeästä salaisuudesta. Vaikkakin elokuva sisältää monia pelottavia kohtia, kokeneemmat kauhuelokuvien katselijat se todennäköisesti jättää kylmäksi. Mikäli et nauti erittäin pelottavista kauhuelokuvista ja haluat nähdä kosketavan tarinan lapsuudesta ja ystävyyydestä kauhunomaisilla elementeillä, “Se” voi olla suositeltava elokuva sinulle. Elokuvan valitettavasta nopeatempoisuudesta ja hahmojen kehityksen puutteesta huolimatta suosittelisin “Se”-elokuva kauhuelokuvien ystäville ja kaikille, joita kiinnostaa pikkukaupungissa elävien esiteinien draama. “Se” on syksyn puhutuin kauhuelokuva.

Tekstin alussa kysyin, kuinka Stephen Kingin romaani tulisi sovittaa elokuvaksi tai tv-sarjaksi. “Se” ei välttämättä ole täydellinen elokuva, mutta kuitenkin hyvä esimerkki siitä, kuinka ohjaajien tulisi tulevaisuudessa lähestyä Stephen Kingin kirjojen sovittamista.

Eero vs Janina!

An onix-pected debate!

Janina

Hellurei, Janinalla on asiaa, nimittäin Pokémonista.

Pokémon on ihan mahtava pelisarja, mutta näin animea seuranneena on pakko päästää jotain tunnoiltani. Nimittäin se, että Ash on Pokémon-maailman Mikki Hiiri.

Otetaanpa aluksi se, että Ash on myöhässä elämänsä tärkeimmästä tapaamisesta jota hän on odottanut kuin Tumblr-tenut yhä odottavat kirjettä Tylypahkaan, nimittäin aloituspokémonien jaosta. Näinpä Ashille jää vihainen Pikachu, joka ei edes ole oikea aloituspokémon, sillä päähenkilön on oltava joukosta erottuva: onhan se ketsupia rakastava sähkörotta söpömpi, huom. ei parempi, kuin oikeat aloituspokémonit, joihin lukeutuvat Charmander, Bulbasaur tai Squirtle. Näiden vikat muodot ovat mahtava tulilohikäärme, supersiisti kilpikonna jolla on tykit selässä, ja.. “Öö.. Kuka?” t. Nintendo. Pikachun toinen muoto taas on lihava, sormeton rotta.

Seuraavaksi päästäänkin seuraamaan ilmeisesti oululaisen Ashin touhuja

pyörävarkaana kun ainoa tapa voittaa pokémonin kunnioitus on pelastaa se Spearoweilta Mistyiltä varastetun pyörän selässä. Aloituspokémonit kyllä kerätään matkan varrella, koska eihän koko pelissä ole niitä jännempiä pokémoneja. BTW, niidenkin luottamus ansaitaan pelastamalla ne Rakettiryhmältä tms. Kyllä, tämä kaava toistuu lähes joka jaksossa. Charmander on ainoa aloituspokémon joka edes evolvaa, mutta Ash ei kyllä ansaitse sen kunnioitusta millään tapaa, vaan Charizard pyrkii aina tekemään hänestä elävän rosvopaistin. Toisaalta, Charizard kyllä muutenkin on vähän kusipää kun se tappelee vain jos sen ylpeys on jotenkin vakavasti uhattuna esim. Magmarin tai muiden Charizardien toimesta.

Kun Pikachun kunnioitus on ansaittu niin päästäänkin seikkailemaan pitkin Kanton metsiä, ja huijaamaan itselle muutama Gym-badge mm. kastelemalla Onix ihan vain että Ashin Pikachu voisi voittaa normaalisti tehottomilla muuveilla, sekä pelastamalla Mistyn siskojen vesipokémon-revyvy Rakettiryhmältä. Matkalla Cerulean cityyn voikin nauttia muutaman hillodonitsin ja eksyä vaikka kokonaiseksi

kaudeksi metsään ihan vain että päästään käymään feikki-Gymeillä joissa viihtyy bondage-Cuboneja sekä hankkimaan kaikki loput aloituspokémonit. Näistä starttereista Bulbasaur kulkeekin matkassa viisi vitun kautta. Unohtivatkohan Nintendon jehut sen Poképalloon aivan kuten he unohtivat sen oheistuotteistansa?

Muita Ashin tiimiin kuuluvia pokemoneja ovat klassikot kuten: 30 Taurosta, Krabby, Muk, Snorlax, Pidgey ja.. siinä ne olivat-

kin. Gotta catch 'em all, right? Välissä voi taas tapella Rakettiryhmää vastaan, jotka ovat tämän sarjan hellyttävät tunarit, joille toivoisi joskus tapahtuvan jotain hyvää. Jamesin(15) maailma pyörii pullonkorkkikokoelman ja rikkaan lapsen elämän välttelyn ympärillä, jolloin kaikki aivotyö ja rahankäytön suunnittelu jää Jessien(16) ja pokémonia sekä ihmistä sujuvasti puhuvan Meowthin(?) harteille

Kaksikymmentä jaksoa myöhemmin jengi on vihdoinkin Cerulean cityssä, ja Ash voittaa neljännen badgensa saamalla

yksinäisen gymleaderin nauramaan. Sit-ten voitetaankin jo viides sammuttamalla tulipalo. Hyvä Ash! Giovanniki vain ojentaa nappinsa kun Rakettiryhmä on taas tunaroinut jotain ja MewTwo on syök-synyt vapauteen. Siitä propsit Ashille että badget numero kolme, kuusi, seitsemän voitetaan reiluissa, joskin erikoisissa, tap-eluissa.

Lopulta ollaankin liigassa kun Ash on kerännyt tarpeeksi nappeja liiviinsä. Ash käyttää ensimmäistä kertaa Krabbya ja Snorlaxia, mutta tuttuun tapaan loput hoitaa Pikachu. Paitsi että se ei riitä, sillä Ash jää sijalle 16 hävittyään kaverinsa Pi-kachulle. Sillä välin Gary hoitaa homman kotia ja Ash jää hotellille mököttämään. Ei kyllä ihme, sillä olihan Gary sentään voittanut kaikki badgensa reiluissa tappe-luissa, eikä säälistä kuten sankarimme.

Dialogi tosin on ihan huippua, käsikirjoit-tajat olivat todellisia sanaleikkien mesta-reita. Sanaleikit on myös käännetty hyvin japanista englantiin: kuten Brock klassik-opun, "I'll use my trusty frying pan.. As a drying pan!". Hehhee, älkää väittäkö ettette naurahtaneet. Ja kiitos myös tunnuslaulu-ista. Pokémon Johto on voimabiisini.

Päätän monologini toteamalla, että on-han Ashilla hyviäkin puolia. Hän muuttuu kiveksi pysäyttääkseen maailmanlopun, ja päästää aina pois haluavat Pokémon-insa reippaasti menemään surullisen mustavalkoisen montaa- sin saattamana.

Myös Ashin vilpityn halu pelastaa pokemonit Rakettiryhmän kynsistä ja jättää ne sen jälkeen luontoon vapaasti temmeltämään on yksi ns. "redeeming quality". Harmi kyllä Ashin jokaisessa jaksossa esiin nouseva lapsellinen kilpailuhenki, yleinen osaamattomuus pokemonien kanssa, lyhyt pinna ja tapa pyrkiä aina huomion keskipisteeksi tappavat sympatiani.

Terveisin, **Janina**

Kanto-, Johto-, Sinnoh-, Hoenn-, Unova- ja Alolan Champion (Kalos on vielä työn alla)

Eero

Nonii weeaboot ja nykyaikarunkkarit. Tehhää näin aluksi yks asia täysin selväksi ennenkö alotetaan. Eli seuraa TIETOISKU

POKEMONEJA ON 151. Ei enempää. Nyt ko se on saatu pois alta nii voijaan alottaa. MUTTA TIETOISKUILU JATKUU!

Mää tuun tässä suurimmaksi osaksi väitämään että miks se originaali sarja oli paras, mutta se myös samalla tarkoittaa että Ash on paras pokemonkouluttaja. Noh kohta näette.

Ja nyt murretaan koko Janinan juttu: "YHYYY ASH ON MYÖHÄSSÄ JA PIKATSU EI OO ALOTUSPOKEMON" Mää tuun tässä suurimmaksi osaksi väitämään että miks se originaali sarja oli paras, mutta se myös samalla tarkoittaa että Ash on paras pokemonkouluttaja. Noh kohta näette.

Ja nyt murretaan koko Janinan juttu: "YHYYY ASH ON MYÖHÄSSÄ JA PIKATSU EI OO ALOTUSPOKEMON" Boi kaikki tietää että se vain menee sillee että tärkeimmästä aamuerätyksestä nukkuu aina ohi. Te kaikki tiätte tän. Okei Ash näki myös aika kiihkeää unta tulevaisuudesta. Seki vaikuttaa.

Ja oikeasti, pikatsu on paras alotuspokemoni. Kuka haluaa jonku bulbasaurin joka on vain nelijalkanen kiinankaali. Tai Squirtle jolla hyökkäyksenä on säällittävä vesiruisku. Pikatsu saatana sähkötti kaikki kenttään heti ekana! EZ.

-Tämä sarja opetti että kannattaa valita vahvimmat.

"YHYYY ASH ON PYÖRÄVARAS" Kaikki tietää että Misty ansaitti että sen pyörä vietiin. Ärsyttävä lortto joka ei ossaa olla hilijaa. Sitä paitsi ash tarvitti sitä. -Tämä sarja opetti selviytyyn hinnalla

”YHYH ASH EI VOITTANU REILUSTI JA EIKÄ NE EES OLLU OIKEITA MERKKEJÄ”

Oli ne. Te tiätte sen itekki. Ja voitto on voitto. Nykyään pitäis olla niin reilua ja reilua mutta oikeassa elämässä reiluus ei toimi. Jos suomi voittas futiksen mm-kisat ”jumalan käsi”-maalilla nii valittaisittako että YHYYY EI VOITETTU REILUSTI. No ette tietenkää. 8 ansaittua merkkiä boi! Ime.

-Tämä sarja opetti että voitto on AINA voitto.

Tähän muuten välipointti! Janina kirjoittaa että toivois rakettyryhmälle tapahtuvan jotain hyvää. Rakettyryhmä oli terroristijärjestö. Tukeeko Janina terroristeja????

”YHHYYY REILUUS REILUUS YH-

HYY”

Tää käytiin jo. Voitto on voitto boi.

”YHHYY ASH ON KILPAILUHENKINEN”

Nii? Sehä on vain hyvä asia? Tää on se juttu mitä mä en nykyaikarunkkareissa ja uusissa piiretyissä tajua. Kilpailu on aina hyvä asia. Se puskee sua kokoajan parempiin suorituksiin. TAI jos sää et vain voita nii sillo vaihetaan lajia. Niin yksinkertasta se on.

-Tämä opetti että kilpailuhenkisyys vie eteenpäin.

ELI Ash opetti meille että:

- Kannattaa valita vahvimmat joukkueeseen

- Selviydy hinnalla millä hyvänsä

- Voitto on aina voitto

- Kilpailuhenkisyys vie eteenpäin.

Eli tärkeitä elämänohjeita.

Eero

“Anime oli virhe”-Ronsi

Kultistin ja Reeman kiltahuonekierros

Tutkimusmatka Verbaarioon

Anni Rönkä

Maanantaina 25.9. teimme muutaman kultulaisen voimin tutkimusmatkan verbalaisten päämajaan Verbaarioon. Ainejärjestölehdet Kultisti ja Reema näet järjestivät yhteistyönä pienen kiltahuonekierroksen. Kierroksella kultulaiset ja verbalaiset pääsivät vierailemaan toistensa kiltahuoneissa rennon jutustelun ja kahvittelun merkeissä.

Vaikka Verbaario sijaitsee aivan lähellä yhtä lipaston lempipaikkaani eli Humus-kahvilaa, en ollut aiemmin eksynyt sinne. Kierrosta varten kokoonnuimme kultuisalla porukalla Humukseen, josta Verban Reema-vastaava Veera tuli avuliaasti noutamaan meidät ja johdatti Verbaarioon. Kun avasimme kiltahuoneen oven, sen takaa paljastui iloinen puheensorina ja rento ilmapiiri. Paikalla olleet verbalaiset oleilivat kiltahuoneessaan kuin kotonaan; köllöttelivät vieretysten nuhjuisilla mutta kutsuvan näköisillä sohvilla, istuivat rennosti pöydän ääressä ja rupattelivat keskenään. Meidät otettiin lämpimästi vastaan ja huoneessa tehtiin avuliaasti tilaa, jotta jokaiselle kultuisalle tutkimusmatkailijalle löytyi istumapaikka.

Verbaario on suunnilleen samaa kokoluokkaa kuin minulle jo tuttu ja turvallinen Kultuhuone, eli ei siis järin suuri. Myös muita samankaltaisuuksia huomasin; seinille oli ripustettu muun muassa hallitusnaamastoja, menneiden bileiden mainosjulisteita ja muita taiteenpurkauk-

sia. Osa rupattelusta menikin korvien ohi, kun katseeni seikkaili ihanissa ja kummallisissa seinäkoristuksissa. Minua ihasutti myös se, että huonetta oli somistettu asettelemalla ikkunalaudalle harkittu kokonaisuus kauniita sisustuselementtejä: kolme pikkuruista kaktusta, puinen joulupukkia ja/tai penistä muistuttava patsas sekä liuta erilaisia historian merkkihenkilöitä kylpyankkojen muodossa. Siellä vallitsi myös pienelle täyteen ahdetulle tilalle ominainen kotoisa kaaos, kun verbalaisten vihreät haalarit lojuivat yhdessä suuressa kasassa keskellä huonetta ja lattialla edessäni komeili aistillisia kahvitaharoja. Toisin kuin kotona, kiltahuoneessa pieni sotku luo onneksi vain tunnelmaa.

Kultulaisten tutkimusmatkailijoiden ihmeteltyä Verban kiltahuonetta kierros jatkui Kultuhuoneelle, jossa kahvipannu laitettiin porisemaan ja tarjottiin pientä purtavaa. Vierailu Verbaariossa oli erittäin mukava kokemus, sillä vastaanotto siellä oli lämmin ja ilmapiiri rento ja rauhallinen. Minulle jäi sellainen olo, että se olisi varmasti hyvä päiväunipaikka: kaivautuisin mielelläni sohvan nurkkaan, jäisin silmät kiinni nuuhkimaan kahvin tuoksua ja kuuntelemaan verbalaisten jutustelua ja naurun tyrskähdyksiä.

Kurkistus kultistien sielunelämään

Veera Asukas

Näin syksyn kutitellessa niskaamme päätimme Reema-tiimin kanssa, että nyt otamme itseämme niskasta kiinni ja

oikeasti puhumme muillekin ihmisille. Otimme siis Kultuun ja heidän ainejärjestölehteensä Kultistiin yhteyttä, että josko hekin haluaisivat jutskailla meille. Iloksemme saimme myöntävän vastauksen, ja sovimme kiltahuonekierroksesta ja luentovaihdosta.

Kultun kiltahuoneelle lähdimme Verbaariosta, ja yllätyksekseni lähdimme kerrosta ylemmäs seikkailemaan. Matkasimme saamen kielen ja kulttuuriantropologian käytävän lävitse (jossa on muuten paljon enemmän taidetta seinillä, englannin laitos ottakaa muistiinpanoja) ja päädyimme Kultun kiltahuoneelle. Huone oli noin samaa luokkaa kuin omamme, eli riistokiltis on heillekin annettu. Näin suht isona ainejärjestön jäsenenä paheksun tuotuneesti asiaa.

Ensimmäisenä kiltahuoneeseen astuessa huomaa kokonaisen seinän täynnä vanhojen tapahtumien julisteista, Charlie Chaplineita ja yllätys-Paavo Väyrynen. Tunsin henkisen yhteyden heidän Paven ja Verbaarion kattoa koristavan Taikuri-Karin välillä heti.

Kiltahuone oli vierailumme aikana ty-

hjiällä, mutta juttua silti onneksi riitti niin sympppiksen näköisestä Kultun haalareista tehdystä repusta heidän Schrödingerin kaktukseensa asti. Kultuhuone tuntui paljon valoisammalta kuin oma Verbaariomme ja suosin Kultuhuoneen loogisempaa asettelua heidän tietokoneidensa ja sohviensa suhteen.

Pienen rupattelun jälkeen laitoimme kahvit porisemaan, ja söimme Kultulaisten ostamaa pientä purtavaa (kiitos vielä siitä!). Vaikka keittimen kahvinlaadusta varoitettiin, oli se silti mukava lämmike mihin saattoi päättää kiltahuonekierroksen. Myös liian taakse nojaava tietokonetuoli tuli kiristettyä kierroksen aikana.

Ikäväkseni Kultisteja ei ole tallennettu fyysisessä muodossa kovinkaan paljon, mutta kurkistin silti uusimman lehden artikkeleita. Uusimmat Kultistit ovat aina mukavaa luettavaa, kun ne ilmestyvät Verbaarioon, ja olenkin iloinen, että tämä vaihto saatiin aikaiseksi!

Kultulaisten vieraanvaraisuus ja yhteistyöhaluisuus lämmittivät kylmää sydäntäni, ja toivonkin, että yhteistyötä voitaisiin jatkaa tulevaisuudessakin!

Kultun Sumu Posion näkemys retkueestamme

WEEABOON ANIMUSUOSITUKSET

Janina Ikäheimo

Ah, Crunchyroll, tuo weeaboiden Netflix. Mikäli olet saanut jostakin ilmaisen kokeilukuukauden, etkä tiedä mitä katsoa, olen minä puoleentoista vuoden Crunchyroll-seikkailujen jälkeen päättänyt koota listan (omasta mielestäni) hyviä animuja, jotka olen sieltä löytänyt. Valituksia ei oteta vastaan.

Toim.huom. Animuarvostelija ei ole Crunchyrollin sponsoroima (vielä). Arvostelut voivat sisältää itsenäisiä mielipiteitä.

Mob Psycho 100

Poika, jolla on psyykkisiä voimia työskentelee yläasteen käymisen ohessa kroonisen valehtelijan aisaparina.

- +Dänk animaatio
- +Paljon toimintaa
- +Symppis päähenkilö
- +/-Erikoinen piirrostyyl
- Lyhyt

Kuroko no basuke

Toistensa vastakohtia olevat koripallojoukkue Seirinin pelaajat oppivat, että yhteistyössä on voimaa, ja että luottamus ystäviin on ystävyyttä.

- +Sporttinen
- +Nopeatempoinen
- +Vauhtia ja vaarallisia tilaneita
- +Mieleenpainuvia hahmoja
- Epärealistinen
- Jotkut pelit tuntuvat venytetyiltä

Hunter x Hunter

Pikkupoika haluaa kulkea kadonneen isänsä jalanjäljissä ja löytää hänet. Ensimmäinen askel on alkaa Hunteriksi.

- +Hyvin hoidettua hahmokehitystä
- +Erityisen mielenkiintoiset pahikset
- +Hyvänmielenanime
- +/- Paljon, joskin helposti muistettavia, hahmoja
- Oho ei olekaan niin hyvänmielenanime kuin luulin
- Hyvin pitkä

Sakamoto desu ga?

Etkö ole kuullut Sakamotosta? Hän on cool, cooler, coolest; ja samalla koulun huippuoppilas, jonka koulun pahikset haluavat lannistaa.

- + Hulvaton
- + Sympaattiset sivuhahmot
- + Hyvin outo päähahmo
- Ei tapahtumajatkumoa
- Lyhyt

Kill la Kill

Vaatteet tekevät miehen, tai tässä tapauksessa naisen - kirjaimellisesti. Nuori tyttö päätyy luokkajakoon no-jaavaan lukioon päämääränään löytää isänsä murhaaja.

- + Dänk animaatio
- + Mielenkiintoinen juoni
- + Kiehtovat hahmot
- + Omituinen, mutta toimiva konsepti
- +/- Tissit
- Välillä liiankin absurdi

Shokugeki no Sôma

Poika hakee kulinariistolukioon ja huomaa, että hänellä on isänsä lisäksi muitakin kilpailijoita ruoanlaiton saralla.

- + Paljon hahmokehitystä
- + Ruoanlaitosta on saatu jännittävää
- +/- Tissit
- +/- Outo ruokaporno
- Nälkähän tässä tulee

Re:zero - starting life in another world

Päähenkilö joutuu vieraaseen fantasiamaailmaan, jossa hän joutuu murhamysteerin keskiöön.

- +Rem on bae
- +Ei-tyypillinen if you die in the game you die in the real life-animu
- + Erilainen murhamysteerianime
- + Ykköskausi on ihan tykki
- Päähenkilö osaa olla hyvin rasittava
- Emilia ei ole bae

TOHTORIT VASTAAVAT

■ Entä jos oon antanu valheelliset standardit taidoistani pääsykokeis enkä oikeesti pärjääkkää opiskeluis?

Nimim. Hui-Ari

Pelko pois Hui-Ari, sillä täällä ollaan oppimassa eikä osaamassa! Hus omatunnolta tuollaiset pääsykokeen paniikinomaiset muistelut, täällä se taito karttuu. (Ei)valheellisin terveisin, Tohtori Sakusa.

■ Moi! Haluaisin lihoa fuksivuonnani vain 10 kiloa pelätyn 20 kilon sijaan. Olisiko teillä ideoita, miten tehdä parempia alkoholi- ja mättövalintoja tavoitteessa pysyäkseen?

Nimim. Halp

Hei Halp! Tämä on heleppoa niinkö heinänteko!

1. Vaiheta siideri kalijaan. Tai viinaan jos pää kestää.
 2. Älä syö sipsiä.
 3. Rapulassa kuuluu kärsiä. Ei silloin mennä mihinkään pitsalle. Keität ne potut ihan kiltisti.
 4. Jos mieli tekkee jotaki makiaa illan menoissa nii tikkari riittää.
 5. Elä juo sitä limsaa siinä aamulla siihen saharakurkkuun. Maito on hyvä.
- Laihdutusterveisin, Tohtori Rörö

■ Olen kuullut huhuja, että fuksivuosi menee paljolti uuteen elämäntapaan totuteltaessa. Ajattelin ensimmäisen viikon jälkeen tapahtumien paljouden loppuvan ja kunnan opiskelun alkavan. Valitettavasti totuus on pikkuhiljaa alkanut valjeta: houkuttelevia tapahtumia tulee koko ajan uusia ja samalla tehtävät lisäänty. Onko teillä mitään elämänhallintavinkkejä, joilla selvitä näistä?

Nimim. Houkutusten vanki

Hei, Houkusten vanki! Sanoisin, että tarvitset elämäsi hallittua kaaosta. Jos alat keskittymään liikaa tuleviin koulujuttuihin, tapahtumiin ja bileisiin, saattaa niiden tuoma uutuudenkutkus tai stressi antaa sinulle liikaa sydämentykytyksiä. Joten mene, näe ja koe, äläkä ajattele liikaa. Jos et jätä kaikkia koulujuttuja juuri esim. Baaribileiden jälkeiselle illalle, pärjät kyllä hyvin!

Syysterveisin, Tohtori Sakusa.

Puuhasivu

Puuhasivu villitsee tänä syksynä arvoituksilla. Vastaukset näihin kiperiin pulmiin löydät viimeiseltä sivulta!

Kellun vedessä,
Kuolen illalla.
Vaihdan väriä,
Suonieni pinnalla.

Kuka olen?

Pehmeät posket, kalju pää.
Ihana haju, kaulaa kiehnävä.
Pyöreä olemus, iltani kohotus.
Intohimoinen ja vihreä.

Kuka olen?

Silkkinen pinta,
Sateenkaaren väreissä.

Saadakseni minut,
Ei korkea ole hinta.
Olet minussa juovuspäissä,
Rakas, minä tunnen sinut.
Mutta ainoa mitä saan palkaksi,
On olla puolitiessä.

Kuka olen?

Kehoni on pieni,
Mutta reunassani on reikä.
Sisällä on nahkaa ja metallia,
Kahvia lännessä, paperia idässä.
Jalkojesi alla,
tivunpaskoma pohja.

Kuka olen?

Public Service Announcement!

JOONAS PELTTARI ON VOITTANUT ETSI PILOUTUNUT PEPE – KISAN. ONNEA TOVERI PELTTARI, SAAT HYVÄÄ MIELTÄ PALKINOKSI!

VEERA ASUKAS VOITTI PIIRRÄ PEPE-KILPAILUN, MUTTA KOSKA OMIA EI VOI PALKITA, HÄN EI SAA HYVÄÄ MIELTÄ.

OVERWATCH - PAKINA

Teemu Kokkonen

Blizzard Entertainmentin vuoden 2016 hittipeli Overwatch näyttää yhä mainetta ja kunniaa pelaajien keskuudessa. Olen itse pelannut kyseistä peliä vuoden 2016 syksystä asti, Competitive Season 2 oli ensimmäiseni. Vaikkakin kesällä pidin hieman taukoa, on OW löytänyt paikkansa jälleen ykköskilpapelinäni. Tämä pakina aukeaaikin parhaiten sellaiselle, joka peliä on muutaman kerran pelannut.

Olen pyörinyt vanhoista e-sport -peleistä tutussa elohellissä kaikki comp-seasonini, eli siinä noin 2200-2500 SR tienoilla. Toki, olen vakuutellut itselleni, että pienellä vaivannäöllä nousisin heittämyllä yli 3k ratingin. En niin koskaan ole tehnyt, tai tule lähiaikoina tekemäänkään. Vaikka en ole upottanut peliin tuhansia, enkä välttämättä edes satoja, olen silti nähnyt pelin hyvät ja huonot puolet kohutuullisen kattavasti, joten ajattelin käydä niitä hieman läpi.

Jos joku mainitsee Overwatch-matsin, mieleeni ensimmäisenä juolahtaa team

comp, joka koostuu Widowmakerista, Hanzosta, Genjistä, Junkratista, Tracerista ja minusta itsestäni. Eli epäkohta numero yksi: Älkää jumittuko yhteen heroon, varsinkaan DPS-heroon, koska todennäköisesti tiimissä on niitä jo se kaksi tai kolme. Jokaisen pelaajan, joka siirtyy quickista comppiin, tulisi hallita ainakin yksi hero jokaisesta luokasta; tankista, DPS:stä ja healerista.

Luulisi järjen kertovan, että tiimi joka koostuu 5 DPS:stä, ja varsinkin glass cannoneista kuten edellämaitnut herot, ei voi pärjätä taistelussa, koska kukaan ei ime damagea eikä kukaan healaa.

Toinen epäkohta: Meemiherot. Overwatch olisi tylsä peli, jos kaikki non-viable herot poistettaisiin, ja niillä onkin paikkansa quick playssä. Mutta compissa, missä tarkoituksena on pääsääntöisesti voitto ja ladderilla nousu, ei kannata asettaa omaa tiimiä altavastaajan asemaan pelaamalla Torbjörniä.

Toki, jos olet hakannut Torbilla 10k

Looks good to me ヾ(ツ)ノ

tunteja ja osaat pelata sitä kaikissa ma-
peissa, kaikkia team comppeja vastaan,
niin ole hyvä vaan, kunhan pärjää.
Tusina-Tanejen, kuten minun, kannattaa
pysyä metaheroissa. Allekirjoittanut on
kohtuuhyvä Zarya, joten sen varaan on
hyvä tukeutua, jos haluaa parantaa voit-
tomahdollisuuksia. Toivottavasti Blizzard
saa tasapainotettua heroja.

Kolmas: ”Helden sterben nicht!”
Kiitos Blizz, kun korjasitte Mercyn ultin.
Zarya-mainina mikään muu ei sykäytä
niin kuin kunnon 4-5-man ulti ja siihen
päälle Pharah ulti tms. Harmittavasti ei
mene kauaakaan, että jostain piilosta ly-
hyellä syöksyllä paikalle saapuukin Mercy,
paina Q:ta, saa POTG:in ja vihollistiimi
jatkaa matkaa.
Nyt meiltä vaan puuttuu kaksi tai use-

ampi playmaker ultia, ja vihollinen on
etulyöntiasemassa. Ei siinä, onhan se
ihan kiva mekaniikka, kun se on omalla
puolella, sitä vastaan pelaaminen tuntuu
aika scammilta.

Okei, nyt kun olen osoittanut rank-
kini olevan bronze valittamalla käytän-
nössä turhasta (oikeasti olen vähä vaille
diamond, koska comp uudistus), niin
voin keskittyä hienoihin asioihin Over-
watchissa. Hahmojen design on ensiluok-
kaista. Jokainen hahmo on tunnistettava
ja omaa mielenkiintoisia piirteitä, kuten
Reinhardtin massiivinen haarniska tai
Tracerin warppailu. Mapit ovat erilaisia
sekä atmosfääriltään että pelityyliltä,
muutenkin kuin payload vs. hardpoint vs.
hybridi -asetelmiltaan. Osasy sille, miksi
aikanaan lopetin League of Lastenpelin

Niin hyvää designiä (ಠ_ಠ)

Legendsin, oli se, että mappi oli aina se sama, ja hahmoja ollessa yli 120, oli niiden theme jo aika pakottamalla keksitty. Mapit ovat myös reiluja, sekä attack-, että defendpuolilta voi voittaa käytännössä yhtä hyvin.

Overwatchia on, ainakin vielä, todella hauska pelata. Heroilla on paljon playmaking-mahdollisuuksia, mutta

myös countereita, mikä aiheuttaa paljon vähemmän vitutusta, kuin se että yksi tietty hero jyrää yli kaiken ihan millä tasolla tahansa. Hyvänä esimerkkinä Hearthstonen Pirate Warrior tai mikäpaska Druid nykyään onkaan metassa. Myös skillillä on oikeasti merkitystä, vaikkakaan mikään StarCraft peli ei ole. Sopiva sekoitus kasuaalia ja tryhardia kantaa OW:ssa pitkälle.

”Widow älä rämpää.”

”Mene sinäki mörökölli helevettiin siitä payloadilta.”

”Tänään tippunu 50 SR. Meikä on tiltissä niinku Jaana Pelkonen. Vai mikäsoli.”

Sexcuraportti

Eero Roms ja Janina Ikäheimo

PERJANTAI

VOI JUKRA! Kello on 15.00 perjantaina ja olemme bussissa. Suuntana meillä on tottakai EXCU! Bussimatka mennee ratosasti virvoitusjuomia juoden ja kuunnel- len kaiken näköistä populäärimusiikkia. Mutta siellä se taas näkyy! Vanha kunnan mökki!

Näky on silmiä hivelevä.

Tunnen jo excun sisälläni.

Ah.

Ryntäyksellä varaamme saman huoneen

jossa olemme jo omalla kaveriporukalla olleet monta kertaa.

Se on meidän.

Ei teidän.

Sitten vain housut haalareiden alta ja pe- laamaan erilaisia juomapelejä. Tällä kertaa vuorossa on flunkyball jonka toverimme Miika on tuonut saksanmaalta. Säännöt ovat yksinkertaiset: kaada vesipullo, juo juomasi.

Kun matsi on saatu päätökseen, voidaan

voidaan siirtyä minun erikoisosaamiseen. Beer pongiin. Jos olet kiihkeä Reeman lukija, voit muistaa kuinka viherbileissä voitin kaikki. Sama meno jatkui exculla. Voitin kaikki.

Tai no 2 tai 3 hävisin mutta täytyy sitä välillä hengähtääkki.

SITTEN SAUNAAAN!

Sauna on exculla aika ihmeellinen. Vähän kuin talolla. Hmm. Ehkä tässä on jokin yhteys.

Mutta asiaan. Saunassa lähtee ajantaju. Varsinkin exculla. Kuvitelkaapa nyt: pieni koppi täynnä hikisiä verbalaisia (tässä vaiheessa kiroat ettet tullut), saatanan kuma ja jutut kuin merimiesten bordellissa. Saunasta takasin isoon mökkiin ja lissää kalijaa konneeseen ja ukkometso.

Lissää beer pongia ja juomapelejä. Huh sallan juomapeli. En joutunut läimäyteltäväksi. Päättä särkee.

Janina auta.

Minäpä autan. Ja tapahtui niinä päivinä, että excudomina Joonakselta kävi käsky, että syysexcu oli järjestettävä. Tämä excu oli ensimmäinen Jaana Raudaskosken ollessa Verban käskynhaltijana. Ja niin pakkauduimme busseihin ja mökkeihin. Perjantain tapahtumat tosiaan etenivät yllämainitulla tavalla, minäkin loistin pinkiponkissa vaikka nautinkin kuppinuudeleita samalla. Sauna oli kaiken A ja Ö, siellä lauloimme tutustumislauluja ja opimme tuntemaan toisiamme ja parhaita ystäviämme. Saunan jälkeen pelit jatkuivat, mutta jo kahdeltatoista suuri osa verbalaisista oli jo sammunut, eikä kukaan tiennyt miksi. Oliko syynä Eeron "silmiä"tipat? Jokatapauksessa, ehkä tämän ansiosta en lauantaina kärsinyt sen kummammasta krapulasta.

LAUANTAI

Silimät auki ja valamiina uuteen päivään ja nousuun. Ei edes paha olo.

Eka ruokaa, sitte kahavi ja sitte ruotsinpoikien siiderijuoma auki.

Noniin Eero, miltä meno maistuu? Hyvältä.

Aamupäivän/iltapäivän (kelloja ei katsottu) urheiluhetken valitsimme flunkyballin.

Voitimme.

Sitten vähä kassien näppäilyä ja paskoja juttuja pöydän ääressä ja kun uusi ja parempi kisakunto on saavutettu, siirrytään taas beer pongiin.

Murskavoittoja jokapuolella.

Kodassa paistetaan makkaraa.

Tällä exculla artisti jota luukutimme kokoajan oli itse Tony "Viikinki" Halme.

Voi pojat voitte kuvitella kun makoilemme sängyissämme kuunnellen itse viikingin sanomaa:

”Niin suloinen oon, mun vartaloni on niin uskomaton”

Joko sauna on lämmin? Kyllä se on. Ja lisää viikinkiä.

Sama meno kuin eilen.

Janina auta.

Minäpä autan. Aamun hapankaali-, satsuma-, vanukas-, ja tonyhalme-sessioiden jälkeen päivä sujui suunnilleen tuolla tavalla kunnes koetti saunan jälkeinen välikuolema. Siinä me torquimme, kuunnellen Tony Halmeen Nukkumattia kun kutsu kävi. Siinä vaiheessa Eero ja Veera

“nukahtivat” (kello oli jotain kymmenen), vaikka alakerrassa oli vielä menot ja meiningit, jotka luonnollisesti sisälsivät Sallan juomapelin ja pinkiponkia. Yläkerran rotat torkkuivat kaikessa rauhassa kun minä ja Miika siirryimme suorittelemaan toinen toistaan hauskempia tehtäviä. Tällä kertaa läimäyttelimme Miikaa, meikkasimme erään miespuoleisen sankarin ja pusutelimme hirveä (luonnollisesti).

Kun kaikilla oli sopiva boogie, myös käpylehmällä nimeltä Tommi-Läntis-Horo, joka asusti merimieslakissani, siirryimme ulos venäläisiin metsäreiveihin jotka päättyivät internjetin huonoudesta ja väkimäärän vähäisyydestä (syytän Eeroa ja Veeraa kaikesta) johtuen pian.

Sitten olikin jo aika jo perinteeksi(just) muodostuneille excusitseille, jossa meni muutaman fuksinkin sitsineitsyys, *escándalo!* Hauskaa oli, viini ja kalia ja sidukka ja lonkku ja viina virtasi. Tämän jälkeen itse pesin hampaat (tärkeää sen kannalta, että aamulla ei ole paha olo) ja menin nukkumaan, mutta meno ilmeisesti jatkui melkoisen myöhään koska Rellu kaatui sänkyyn viereemme kuorsaamaan tuhannen moottorisahan voimalla vasta kahdeksalta aamulla.

SUNNUNTAI

Haikea tunnelma heti aamusta.

Tony Halme auttaa.

Olen aggressiivinen. Nälättää.

Janina auta.

Mitä jos en osaa auttaa?

Kaikki on huonosti. Kotona on kylmää, yksinäistä ja pimeää. Viinipönttö ja yksi ruotsinmaalta rajattu siideri kummittelevat jääkaapin syövereissä. On ikävä, väsy ja nälkä. Kukaan ei luukuta Tony Halmetta.

Eroahdistaa, ellen toisin sanoisi. Kirjoitan hätähuutoni Jodeliin.

Olisinpa voinut vain piiloutua sängyn alle ja jatkaa sexcua ikuisesti. Mutta kaiken on joskus päätyttävä. Myös sexcun. Nokka kohti kevättä, ja toivottavasti kexcua. Sitä siis odotellessa, näihin kuviin, näihin tunnelmiin.

Iloisia aikoja, Mielensäpahoittaja

Anu Vehkomäki

Oulun kaupunginteatterissa pienellä näyttämöllä näki päivänvalon perjantaina 18.8.2017 Tuomas Kyrön teokseen Ilosia aikoja, Mielensäpahoittaja perustuva ja nimeä kantava näytelmä. Kävin katso-massa sen ensi-illassa ja olen siitä asti pohtinut elämää yllättävän syvällisestä näkökulmasta.

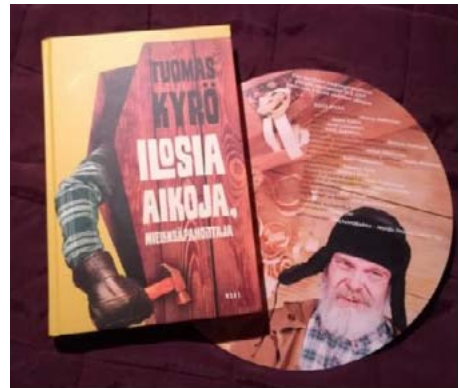
Näytelmä on humoristinen katsaus sukupolvien väliseen kuiluun ja siihen miten helppoa kaikki nykyään on, sekä kertomus isän ja pojan väleistä ja miten vaikeaa joskus on olla sukua. Mielen-säpahoittajan (Hannu Pelkonen) hahmossa on jotain hyvin tuttua. Hän on se yksi jääräpäinen sukulainen, joka meistä hyvin monella on. Väliajalla kuulin ihmisten keskustelevan näytelmästä ja hyvin monelta tuntui löytyvän joku vanhempi sukulainen tai tuttava, joka on ilmetty Mielen-säpahoittaja. Hän, jonka mielestä ennen oli kaikki paremmin ja nykyajan hapatukset ovat turhuutta, perunoita ja ruskeaa kastiketta (ja voissa ei säästellä!) sen olla pitää ja TV:ssä riittää Yle 1 ja Yle 2, mutta joka kuitenkin on pohjimmiltaan hyväsydäminen. Perisuomalainen luonteenlaatu siis.

Näin kaupungin valojen ulkopuolella pikkupaikkakunnalla kasvaneena tässä hahmossa on jopa ulkonäöllisesti jotain kovin tuttua. Karvalakki ja saappaat tuntuvat olevan Suomessa talonisäntien tunnusmerkki. Hyvin onnistunutta pu-vustusta siis!

Visuaalisesti näytelmä on muutenkin miellyttävä. Lavastus on riittävän yksink-ertainen, että se tukee tarinaa, mutta ei vie huomiota itse tapahtumilta, vaikka

lavastus välillä muuttuu hahmojen siirtyessä paikasta toiseen. Se toimi aika saumattomasti siirtymissäkin, vaikka tukena ei ole suuren näyttämön kaltaista pyörivää alustaa vaan kaikki tapahtuu manuaalisesti. Myös käsiohjelma on mie-lestäni erittäin sympaattinen.

Tarinaa voisi varmaan suhtautua kah-delta kannalta. Vanhempi polvi tietää mistä hahmo puhuu ja on mahdollisesti kokenut samoja asioita. He voivat muistaa Väätäisen juoksun ja ajan, kun Kek-konen oli presidentti, tai mitä oli elää Neuvostoliiton varjossa sodan jälkeen.

Itse kuulun siihen toiseen näkökulmaan ja lähestyin tarinaa enemmän Mielen-säpahoittajan pojan (Antti Launonen) kautta näkökulmasta joka ei ole itse kokenut mitään, mutta on kuullut kaikki isovanhempien ja vanhempien tarinat. Sukupolvien välinen kuilu on tarinassa melko korostuneessa asemassa. Mielen-säpahoittaja on jäärä ja pihalla nykylaitteista kuten älypuhelin ja hänen poikansa ensimmäiseksi eksyt-tyään kaivaa esiin Google Mapsin.

Sukupolvien välinen ero näkyi myös siten, että näytelmä sisälsi melko paljon huumoria ja viittauksia menneisiin tapah-
tumiin, joten se ei kaikin paikoin täysin auennut minulle.

Syntyessäni Martti Ahtisaaresta oli saman vuoden alussa tullut presidentti ja Neuvostoliitto oli hajonnut. En siis kaikin paikoin ymmärtänyt viittauksia esimerkiksi urheilusuoritukseen joka ilmeisesti oli suuri asia noin 20 vuotta ennen syntymääni tai Neuvostoaikoihin, mutta uskoisin vanhemman polven katsojakunnan saavan näytelmästä tältä osin irti vieläkin enemmän.

Toinen asia jota näytelmä pohtii, on oliko ennen kaikki oikeasti paremmin. Ihmisen elämä loppuu aikanaan ja tämän tiedostaa myös Miелensäpahoittaja, joka valmistautuu omaan kuolemaansa kirjoittamalla oman muistokirjoituksensa ja rakentamalla arkun, koska kyllähän itse tehtynä saa aina parempaa, ja pohtii samalla, miten asiat olivat ennen ja ne vertautuvat samalla nykyaikaan johon tarina sijoittuu. Ennen kerrottiin kuulumiset kynällä ja paperilla ja viesteillä oli merkitys, koska niiden kirjoittaminen vei aikaa. Nyt lähetetään viesti (tai kissavideo) Facebookissa, ennen elettiin yksinkertaisesti ja nykyään kaikki on salasanojen ja sähköisten laitteiden takana näkymättömissä.

Viime viikon lopun surulliset tapahtumat Espanjassa, Suomessa, Saksassa ja Venäjällä herättivät yhdessä näytelmän kanssa minun pienessä mielessäni sen pohdinnan kumpi oikeastaan on parempi; nykyinen vai mennyt. Elämä oli toki ennen raskaampaa ja ihmisillä ei ollut samanlaista tiedonkulkua tai kanavaa tuoda mielipiteensä julki. Kyllä ei ennen voinut tehdä niin, sanomisensa

julkaisussa oli sen verran tekemistä, että asioita ja ulosantia mietittiin enemmän. Nykyään elämä on koneiden ja laitteiden ansiosta helpompaa ja kommunikointi on reaaliaikaista, mutta toisaalta ihmiset voivat nykyään huonommin ja reaaliaikainen tiedonvälitys ja mahdollisuus kirjoittaa kaikki tajunnanvirta koko maan luettavaksi on luultavasti vielä lisännyt ihmisten pahoinvointia. Toisaalta nykynuorison keskuudessa on lisääntynyt menneisyyden ihannoitinta, kädentaidot ja perinteiset arvot. Tämänkin tekstin sisältöä on pohdittu mustikkametsässä ja mehumaijan ääressä.

Tiivistetysti voisi sanoa, että näytelmä vastaa todella hyvin kirjaa johon se pohjautuu ja jos pidät Tuomas Kyrön teksteistä tulet pitämään myös näytelmästä. Luonnollisesti siinä esiintyy myös Kyrön Miелensäpahoittajan tunnuslauseiksi tekemiä lausahduksia “Kyllä ei...” ja “Kyllä minä niin mieleni pahoitin”. Huumori on hyvin suomalaista, hillittyä ja hienovaraista eikä yritetä liikaa. Nuorempi katsojakunta ei välttämättä ymmärrä kaikkia viittauksia, mutta itseäni se ei ainakaan haitannut vaikka pieni kysymysmerkki pääni päällä saattoikin olla havaittavissa.

Teatterista poistuttuani huomasin siirtyneeni Googleen ja oppineeni jopa jotakin uutta Suomen kulttuurihistoriasta. Herätti siis ajatuksia ja sehän on aina merkki siitä, että jotain tehdään oikein, kun katsoja jää pohtimaan asioita. Kuten aiemmin mainittu puvustus on onnistunut ja hyvin yksityiskohtaista, Annukka Valta on taas tehnyt erittäin hyvää jälkeä.

Tekstaripalsta

■ **Taas oli Verbaario** täynnä Humuksen kuppeja. Ei ole kiva niitä väistellä korttia pelatessa. Siivoa jälkesi, senkin ryökäle! Missä muiden kunnioittaminen????

Kuka siivoaa??

■ **Sinä uhkea Adoniksen** ruumiilistuma! Katseemme kohtasivat eräänä erityisenä iltapäivänä Verbaarion sohvalla,, sinä ainakin jäit mieleeni,, mutta mahdatko muistaa minua ;)

Amorin Nuolija

■ **Minulla on salaliittoteoria:** tähän(kään) juttuun ei saatu ulkopuolisia kirjoituksia niin Reema-vastaavat näpyt-televät tekstareita omilta kotisohviltaan. Koko Reema on kolmen ihmisen kirjoittama! Foliohatut päähän LAMPAAT!

Verbilluminati!!!

■ **Kyllä minun päivää** taas piristi Humuksen pirteät kahvilatitit! Lähetänkin siis ruusuja sinne tiskin taakse: ottakaa muut mallia heidän positiivisuudestaan!

Minä <3 Humus

■ **Miksi,, on,** että AINA kun ikean menään niin siellä on mummoja ainakin kaksi pussilastillista??? Sitten jonotetaan niiden takana ja toivotaan että päästäisiin jo HERRAN HALTUUUN. Mummot pois mun alta, mää tarvin vessanharjoja!!!

Hävetkää mummot

■ **Jos tunget** pattereita perseeseen niin kuinka paljon virtaa siitä saa?

Duracell-pupu

■ **Haalareille on paljon** muutakin käyttöä kuin vain alavartalon suojuksena: niitä voi käyttää vaikkapa näppäränä makuupussina tai vaikkapa siivousliinana jos kalja kaatuu: mitä haisevammat, sen luonteikkaammat!

Niksi-pirkka

■ **Minä kyllä** ainakin laitan tähän aikaan vuodesta perunani maahan, sanokoon muut mitä sanovat!

Suu auki-simolainen

■ **Maksoin ruoasta** hyväuskoisena 4,95 euroa. Enpä olisi aavistanutkaan että keittäjätädit laittaisivat ruokaan chiliä. Halutaanko normaalit ihmiset tappaa tällaisella?

Varoittakaa edes

Kuvan foliohattu ei liity tapaukseen

Onko sinulla risuja, ruusuja, tai vain asiaa muille verbalaisille? Lähetä tekstiviesti osoitteeseen reemankuumalinja@gmail.com. Tekstiviestin hinta 0,0€/kpl+pvm. Pidätämme oikeuden olla julkaisematta asiattomia viestejä.

Vastaukset sivun 18. puuha-arvoituksiin: *Lehti, Raivo-omena, Haalarit, Verbaario.*

VERBA
UNIVERSITAS OULUENSIS

